

[Klim Bøhnke]

Ja, først ville man fjerne 6 pct.-skatten helt i 1991. Man udgav mange publikationer, der grundigt argumenterede for, at det med udsigt til EF's indre marked og som led i overenskomstforhandlingerne osv. osv. var afgørende vigtigt netop at få fjernet 6 pct.-skatten, fordi den betyd, at vi har den alt for høje marginalskat i Danmark.

Derefter ville man lette skatten med 3 pct. i 1991 og de resterende 3 pct. i 1992.

Så ville man fjerne 2 pct. i 1991, og 4 pct. skulle gemmes til 1992.

Endelig skulle 6 pct.-skatten slet ikke sættes ned; nu skulle 6 pct.-betalingsbundgrænsen i stedet sættes op til 200.000 kr.

Og minsandten om ikke den sidste melding er, at nu skal personskattelettelserne overhovedet ikke blive til noget.

Så meget om holde-fast-politikken, der aldrig havde og jo altså nu aldrig har været prøvet i dansk politik.

Regeringen undskylder sig med, at årsagen er, at det er Socialdemokratiet, der ikke har villet lege med.

Regeringen skylder imidlertid Folketinget og befolkningen en forklaring på, hvorfor i alverden man trods de mange forhandlingsnederlag bliver ved med at spille tid på netop Socialdemokraterne.

Går vi lidt tilbage, kan vi alle huske, at man i 1987 indgik et finanslovforlig med Socialdemokratiet, hvorved man fik det nok som bekendte røde fingeraftryk på finansloven.

Året efter brugte man megen tid på at forhandle med Socialdemokratiet, men måtte opgive og fik finansloven vedtaget med et mindretal, akkurat som det nu sker her i dag.

Året efter, i 1989, forhandlede man helt frem til midten af oktober, før det gik op for regeringen, at Socialdemokratiet foretrak at liste af.

Derefter fik vi et nogenlunde finanslovforlig blandt de ikkesocialistiske partier. Men på trods af det misbrugte man hele 1990 til igen at forhandle med hr. Svend Auken, og med forudsigelig præcision lykkedes det nok en gang ikke at komme nogen som helst vegne.

Hvornår går det op for regeringen, at det er en blindgyde at ofre så megen tid og så mange kræfter på at forhandle med Socialdemokraterne? Hvornår begynder man at lære? Hvor mange gange skal regeringen sables ned, som det er sket på personskatteområdet, det område, der

var så vigtigt, at man ville afholde valg på det – et valg, der som bekendt kun styrkede hr. Svend Auken?

Meldingerne fra finansministeren i går tyder på, at man endnu ikke har lært noget som helst. Med mange ord og i lange taler søgte finansministeren at hage sig fast i få kvadratmillimeters sproglige opblødninger fra de socialdemokratiske ordføreres side.

Og i dag har vi hørt både Venstres og De Konservatives ordførere, henholdsvis hr. Svend Heiselberg og hr. Henning Andersen, igen bruge hovedparten af deres tale på at invitere til nye forhandlinger med netop det Socialdemokrati, der så mange gange har afvist at vilde arbejde sammen med regeringen.

Man kan spørge, hvorfor i alverden den bliver ved. Er regeringen så masochistisk, at den vil spille nok et år og nok en forhandlingsmulighed på at gå ud på endnu en ørkenvandring med hr. Svend Auken og hans parti?

Fremskridtspartiet blev stiftet på og har siden uophørligt peget på det rigtige og det nødvendige i at sænke personskatterne. Det vidste regeringen, før man forhandlede med socialisterne, og det ved regeringen fortsat.

Man kan sige, at regeringen har begået en meget alvorlig fejl – der kunne godt findes stærkere ord, men det korte af det lange er, at man simpelt hen har snydt befolkningen for en livsvigtig skattelettelse ved ikke at arbejde målrettet med det ikkesocialistiske flertal.

Vi kan kun finde én eneste forklaring på det konstante frieri til Socialdemokratiet, der altså som sagt er fortsat her i dag: Regeringen er ganske enkelt bange for at lægge sig ud med pressionsgrupper og interesseorganisationer, men eftersom den dybeste form for reaktionisme og konservatisme hersker netop i interesseorganisationerne og i pressionsgrupperne, er kendsgerningen jo, at vi aldrig nogen sinde får gjort noget ved en afvikling af den socialdemokratiske samfundsmodel. Hvis ikke der snart bliver slået nogle hegnspæle meget dybt i jorden af det ikkesocialistiske flertal, får vi aldrig vendt den salamiudvikling, der i de sidste 30 år har bragt Danmark frem dertil, hvor vi er i dag.

I Fremskridtspartiet er vi ikke fornærmede – ikke endnu da – men smertegrænsen er ved at være nået. Vi er fortsat og endnu blot måbende over den måde, hvorpå regeringen gang på gang lader sig klæde af. Sagen om personskat-